

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1951	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου 22 Μαΐου 2016 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Πρὸς Οἰκουμενικὴν Σύνοδον; (β')

Ἡ τελευταία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀγαπητοί μου, ἡ Ἐβδόμη (Ζ'), συνήλθε τὸ 787 μ.Χ.. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ἔχουν περάσει 12 αἰῶνες. Κάποιος εἶπε, ὅτι αὐτοὶ ἦταν **αἰῶνες συνοδικῆς ἀπραξίας**. Ἀλλὰ κάνει λάθος.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἦταν καὶ εἶνε ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τῆς ἀγωνιζομένης χριστιανισμοῦ. Ἄν ρίξη κανεὶς ἓνα βλέμμα στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῶν 12 αὐτῶν αἰώνων, θὰ δῆ ὅτι **ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔπαψε νὰ ὑπερασπίζεται τὴν πίστι τῆς ἀπέναντι σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα θηρία**. Πρῶτο ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ **ἰσλάμ**, ποῦ ἀπ' τὴν Ἀραβία μὲ φωτιά καὶ σίδηρο ἐρείπωσε περιοχὰς τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Ἄλλο θηρίο εἶνε ὁ **παπισμὸς**, ποῦ ἀπ' τὴ Δύσι μὲ προπέτασμα τὶς σταυροφορίες ἐξασθένησε τὴν αὐτοκρατορία, ὥστε αὐτὴ νὰ πέσῃ στὸ στόμα τοῦ πρώτου θηρίου· καὶ ἦταν τόση ἡ φρίκη τῶν ὀρθόδοξων ἀπὸ τοὺς σταυροφόρους τοῦ πάπα, ὥστε μεταξὺ τῶν δύο κακῶν, ἰσλάμ καὶ παπισμοῦ, οἱ ὀρθόδοξοι νὰ προτιμοῦν τὸ πρῶτο, ὡς λιγώτερο ἐπικίνδυνον γιὰ τὴν ὀρθόδοξο πίστι, ποῦ τὴν ἔθεταν πάνω ἀπ' ὅλα. Τέλος παρουσιάστηκε τρίτο μεγάλο θηρίο, κόκκινο, ὁ ἄθεος **κομμουνισμὸς**, ποῦ κατεσπάρραξε μυριάδες ἀγίων πίσω ἀπὸ τὸ σιδηροῦν παραπέτασμα.

Κατὰ τὸ μακρὸ αὐτὸ διάστημα στὸν Ὁρθόδοξο χῶρο **ἐγίναν πάνω ἀπὸ 30 Σύνοδοι**, μικρὰ καὶ μεγάλα· τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο δὲν ἔπαψε νὰ λαλῆ μέσα στὴν Ἐκκλησία. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὰς ἔχουν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἄκου το ἐσύ, ποῦ λὲς ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία βρισκόταν σὲ συνοδικὴ ἀπραξία.

Οἰκουμενικὴ π.χ. εἶνε ἡ Σύνοδος ποῦ συνήλθε τὸ 879-880 στὴν Κωνσταντινούπολι ἐπὶ Μ. Φωτίου. Ἡ Σύνοδος αὐτὴ, στὴν ὁποία μετεῖχαν 383 ἐπίσκοποι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς ἀλλὰ καὶ τοῦ πάπα, κατεδίκασε ὁμοφῶνως τὸ Filioque, δηλαδὴ τὸ παπικὸ δόγμα, καὶ ἀποφάσισε ὅτι, ὅποιος ἀλλοιώσῃ τὸ Σύμβολο

τῆς πίστεως, προσθέσῃ ἢ ἀφαιρέσῃ κάτι, ἂν εἶνε κληρικὸς νὰ καθαιρῆται καὶ ἂν εἶνε λαϊκὸς νὰ ἀναθεματίζεται. Αὐτὴ ἡ Σύνοδος στὴ συνείδησι τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος θεωρεῖται ὡς ἡ **Ἡ' Οἰκουμενικὴ**. Ἔτσι τὴ χαρακτηρίζουν διαπρεπεῖς κανονολόγοι καὶ ἱεράρχες, ὁ δὲ ἱστορικὸς Στεφανίδης λέει ὅτι ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος πρέπει ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀναγνωρίσεώς της.

Καὶ μερικὲς ἄλλες ἐπίσης Σύνοδοι μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν Οἰκουμενικὲς. Τέτοιες εἶνε ἐκεῖνες ποῦ συνήλθαν στὴν Κωνσταντινούπολι τὰ ἔτη 1341, 1347 καὶ 1351 ἐναντίον τῶν κακοδοξῶν τῶν Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου καὶ τοῦ πατριάρχου Ἰωάννου Καλέκα. Καὶ οἱ τρεῖς αὐτὰς δικαίωσαν τὸν πρόμαχο τῆς Ὁρθοδοξίας ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐκεῖνες ποῦ συνήλθαν τὰ ἔτη 1482, 1593 καὶ 1642 καὶ κατεδίκασαν κακοδοξίαις παπικῶν καὶ διαμαρτυρομένων-προτεσταντῶν δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν Οἰκουμενικὲς;

Μερικοὶ θὰ προβάλουν τὴν ἔνστασι· Ἀφοῦ μετὰ τὸ σχίσμα ὁ χριστιανισμὸς διασπάθηκε, οἱ Σύνοδοι αὐτὰς δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν Οἰκουμενικὲς, ἐφ' ὅσον σ' αὐτὰς δὲν μετεῖχαν οἱ παπικοὶ καὶ οἱ διαμαρτυρόμενοι· πανορθόδοξες ναί, οἰκουμενικὲς ὄχι. Ἀπαντώντας σ' αὐτὸ λέμε ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγε ὁ κορυφαῖος θεολόγος Χρῆστος Ἀνδρουῦτσος· Ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουμε καὶ ὁμολογοῦμε μόνον τὴν Ὁρθοδοξία· **οἱ ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδοξίας λεγόμενες Ἐκκλησίαι δὲν εἶνε παρά σχίσματα καὶ αἱρέσεις**. Συνεπῶς μία Σύνοδος, στὴν ὁποία ἀντιπροσωπεύεται ὅλη ἡ Ὁρθοδοξία, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ Οἰκουμενικὴ.

Μετὰ τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ ἀναδρομὴ πρέπει νὰ δώσουμε **ἀπάντησι σὲ δύο ἐρωτήματα**.

● Πρῶτον. **Ἐπάρχει σήμερα ἀνάγκη συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου;** Ἀπάντησις. Ἐὰν ἡ κυρία αἰτία γιὰ τὴν ὁποία συγκαλοῦνται οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι εἶνε ἡ αἵρεσις, **ὑπάρ-**

χει πράγματι λόγος σοβαρός για να συγκληθῆ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων πλανῶν καὶ αἰρέσεων, ποὺ πρέπει νὰ καταδικασθοῦν, εἶνε καὶ ἡ αἵρεσις τῶν αἰρέσεων ποὺ λέγεται **οἰκουμενισμός**. Οἱ ὀπαδοὶ του φρονοῦν, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν μπορεῖ νὰ λέη ὅτι κατέχει ὁλόκληρη τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως ἀλήθεια, ὅτι εἶνε ὁ «*στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας*» (Α' Τιμ. 3,15). Οἱ οἰκουμενισταὶ στρέφονται πρὸς ἄλλες πηγές, «*φρέατα*» καὶ «*λάκκους συντετριμμένους*» (βλ. Ἱερ. 2,13), ἰδρύουν νέα θρησκεία, ὑπερθρησκεία, ἀνανεώνοντας τὸ παλαιὸ ρεῦμα τοῦ συγκρητισμοῦ. Τὸ μίasma ἔχει προσβάλει οὐκ ὀλίγους, ἡ ψώρα τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἔφθασε μέχρι Ἁγίου Ὁρους· ὁ κίνδυνος εἶνε ἀφάνταστος. Ἐκτὸς τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἄλλες πλάνες ποὺ πρέπει νὰ καταδικασθοῦν εἶνε ὁ ἄθεος καὶ ὑλιστικὸς κομμουνισμός, ὁ ἀρνησίχριστος μασονισμός, ὁ βλάσφημος χιλιασμός, ὁ δαιμονικὸς πνευματισμός, ἡ παπικὴ οὐνία.

Ἀλλὰ καὶ **ἐπὶ ἠθικῶν ζητημάτων** πρέπει νὰ ληφθοῦν ἀποφάσεις, ὅπως εἶνε ὁ ἀνανεούμενος νικολαϊτισμὸς μὲ σημαία τὴ θεωρία τοῦ Φρόυντ, ἡ ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας, διάφορα εἰδῶλα τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ γιὰ τὰ ὁποῖα ἀκούγεται ἡ θεόπνευστη προτροπὴ «*Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδῶλων*» (Α' Ἰω. 5,21).

Στὴν ἀρχὴ τῆς μελλούσης νὰ συγκληθῆ Συνόδου πρέπει ἀπαραιτήτως, ὅπως συνέβαινε πάντοτε, νὰ ἀναγνωσθοῦν **οἱ Ὁροὶ τῶν προηγουμένων** Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὡς πρῶτο θέμα νὰ τεθῆ ἡ ἀναγνώρισις ὡς Οἰκουμενικῶν τῶν Συνόδων ποὺ ἀναφέραμε καὶ ἰδίως τῆς ἐν Κωσταντινουπόλει τοῦ 879-880.

Καὶ ἐρωτῶ· αὐτὰ εἶνε τὰ θέματα ποὺ θ' ἀπασχολήσουν τὴν συγκαλουμένη Σύνοδο; Ὁχι δυστυχῶς. Καμμία καταδίκη ἐτεροδιδασκαλιῶν δὲν προβλέπεται. Συνεπῶς, **δὲν βλέπω ποιὸς ἀποχρῶν λόγος συντρέχει** γιὰ νὰ συγκληθῆ ἡ Σύνοδος αὐτή. Ἀπὸ ὅσα ἔχουν γνωσθῆ, εὐκόλα διαφαίνεται τί ἄνεμος πνέει· ἄνεμος ἐκσυγχρονισμοῦ, ἐκκοσμικεύσεως, οἰκουμενισμοῦ.

● Καὶ τὸ δεῦτερο ἐρώτημα. **Ἐπὶ ἄρχοντες τώρα οἱ προϋποθέσεις γιὰ σύγκλησι καὶ ἐπιτυχία μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου;** Συμφωνῶ ἀπολύτως μὲ τὴ γνώμη τοῦ ἁγίου ἀσκητοῦ Ἰουστίνου Πόποβιτς καὶ ἀπαντῶ χωρὶς περιστροφές· **Ὁχι, δὲν ὑπάρχουν** σήμερα οἱ ἀπαιτούμενες προϋποθέσεις. Διότι πρῶτον, ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ συγκαλεῖ τώρα τὴν ἀναμενομένη Σύνοδο; Κάποιος εὐσεβῆς αὐτοκράτωρ; Δὲν ὑπάρχει. Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο; Ἄλλ' αὐτὸ χειμάζεται δεινῶς. Τὸ δὲ χειρότερο ἐξ ἐπόψεως ὀρθόδοξου, ὁ πατριάρχης καὶ ὁ ἀντιπρόσωπός του

μητροπολίτης μὲ τὶς κατὰ καιροὺς ἀντορθόδοξες δηλώσεις τοὺς ἔχουν κλονίσει τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος. Ὁ ἀνωτέρω διαπρεπὴς θεολόγος Ἰουστίνος Πόποβιτς τολμᾷ καὶ ἀποκαλεῖ τὸν πατριάρχη «*πηγὴ ἀναρχισμοῦ καὶ μηδενισμοῦ στὸν Ὁρθόδοξο κόσμον*». «*Οἱ Ἁγιορεῖτες*», λέει, «*δικαίως τὸν ὀνομάζουν αἰρετικὸ καὶ ἀποστάτη... Αὐτὸς μὲ τὴ νεοπαπιστικὴ συμπεριφορὰ του στὰ λόγια καὶ στὰ ἔργα σκανδαλίζει ἐπὶ χρόνια τὶς ὀρθόδοξες συνειδήσεις, ἀρνούμενος τὴ μοναδικὴ καὶ πανσωτικὴ ἀλήθεια τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ Πίστεως, ἀναγνωρίζοντας τὶς ῥωμαϊκὲς καὶ ἄλλες αἰρέσεις ὡς ἰσότητες μὲ τὴν Ἀλήθεια, ἀναγνωρίζοντας τὸν ῥωμαῖο ἄκρο ποντίφικα μὲ ὄλη τὴ δαιμονικὴ ἀντιεκκλησιαστικὴ ὑπερηφάνειά του*».

Δὲν εἶνε κατάλληλος ὁ καιρὸς γιὰ σύγκλησι Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διότι ἐρωτῶ ἐπίσης· **ποιοὶ θὰ λάβουν μέρος** στὴν Σύνοδο; Ἱεράρχες (ὅπως τῆς ῥωσικῆς Ἐκκλησίας) ποὺ ἀποφάσισαν τὴ μετάδοσι τῶν ἀχράντων μυστηρίων στοὺς παπικοὺς καὶ κήρυξαν ἔτσι τὴν ἔνωση μὲ τὸν παπισμὸ; Ἀναγνώρισαν ἀκόμη τοὺς ρασκόλνικους, τοὺς παλαιόπιστους Ῥώσους. Γι' αὐτοὺς ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, ποὺ ἐγνώριζε καλὰ τὰ Ῥωσικὰ πράγματα, ἔγραφε, ὅτι συνεπεία τῶν πλανῶν τῶν παλαίπιστων νοθεύθηκε στὴ Ῥωσία ἡ ἀληθινὴ Ὁρθοδοξία. Ἐναντίον αὐτῶν ἀγωνίσθηκαν οἱ ἀείμνηστοι ἱεράρχες Εὐγένιος Βούλγαρις καὶ Νικηφόρος Θεοτόκης. Θὰ εἶνε λοιπὸν δεκτοὶ στὴν Σύνοδο ἱεράρχες ποὺ ἦλθαν σὲ μυστηριακὴ κοινωνία μὲ αἰρετικούς; Καὶ ἀντιθέτως **θ' ἀπουσιάζουν** ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ μετέχουν στὴν Σύνοδο καὶ ποὺ ὁ λόγος τοὺς θὰ ἔπρεπε νὰ βαρύνη περισσότερο· καὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ νεώτεροι ὁμολογηταὶ τῆς πίστεως, ὅσοι ἐπέζησαν ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς διωγμούς.

Ἀπὸ ποιού, παρακαλῶ, θὰ συγκροτηθῆ ἡ Σύνοδος αὐτή; **Ποῦ τὰ μεγάλα πνευματικὰ ἀναστήματα;** ποῦ οἱ ἥρωες καὶ ὁμολογηταί, ποῦ θ' ἀποτελοῦν ἐγγύησι Ὁρθοδοξίας; Ἄλλοίμονο, τέτοια πρόσωπα θὰ λείπουν. Κυρίαρχη δὲ θέσι θὰ κατέχουν στὴ Σύνοδο πρόσωπα ὑπόδικα ἐνώπιον τῆς Ὁρθόδοξου συνειδήσεως, ἐπίσκοποι καὶ μητροπολίται ἄνευ ποιμνίων, μὲ τίτλους κενούς, ποὺ θὰ ἀγορεύουν ἐλαφρᾶ τὴ συνειδήσει, χωρὶς αἴσθημα εὐθύνης.

Ἐπὶ τέτοιες συνθήκες συγκαλουμένη ἡ Μεγάλῃ Σύνοδος **θὰ ἀποτύχη** οἰκτρὰ καὶ θὰ γίνῃ πηγὴ νέων πνευματικῶν συμφορῶν γιὰ τὸν Ὁρθόδοξο κόσμον.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**